

APOLLÓN

PRÓBÁI

NÉRÓ TORNYA

ÖTÖDIK KÖNYV



AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

APOLLÓN

PRÓBÁI

NÉRÓ TORNYA

ÖTÖDIK KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023



1

*Kétfejű kígyó
Háborgatja utamat.
Meg is bűdös.*

WASHINGTON DC-BEN AZ EMBER SZÁMÍT RÁ, hogy akár emberruhába bújt kígyókkal is összefuthat. Engem mégis aggodalommal töltött el, amikor egy kétfejű boa szállt fel a vonatunkra a Union Station állomáson.

A lény egy kék selyemöltönybe vette be magát, és emberi végtagok híján a testével töltötte ki az ujjakat meg a nadrágszárat. Két feje periszkópként kukucskált ki az inggallérból. Ahhoz képest, hogy az állat alapvetően egy túlméretezett léggömbre hasonlított, figyelemre méltó kecsességgel mozgott, és a kocsi túlsó végében foglalt helyet, velünk szemben.

A többi utas tudomást sem vett róla. A Kőd nyilván eltorzította az érzékelésüket, így csak egy újabb ingázót láttak a lényben. A kígyó nem tett fenyegető mozdulatot. Sőt, ránk sem nézett. Első blikkre egyszerű irodai szörny volt, aki éppen hazafelé tartott a munkából.

Én mégsem voltam nyugodt...

– Nem akarlak megijeszteni... – súgtam oda Megnek.

– Pszt!

Meg komolyan vette, hogy a vonaton tilos zajongani. Amióta felszálltunk, mást sem csinált, csak lepisszegett, amikor megszólaltam, tüsszentettem vagy megköszörültem a torkomat.

– De ott egy szörny – erősködtem.

Meg felpillantott az ingyenes vonatos magazinból, szemöldöke a strasszal kirakott macskaszemüvege fölé kúszott. *Hol?*

Az állammal bökte a lény felé. Miközben a vonatunk kihúzott az állomásról, ő szórakozottan bámult ki az ablakon a bal fejével. Jobb feje egy üveg vízbe mártotta villás nyelvét, amit a kéznek látszó hurokban tartott.

– Ez egy *amfiszbéna* – suttoztam, majd készségesen hozzátettem: – Olyan kígyó, aminek a farka helyén is feje van.

Meg homlokráncolva nézett az állatra, aztán vállat vont, amit én úgy értelmeztem, hogy: *Elég békésnek tűnik*. Majd folytatta az olvasást.

Szívesen vitába szálltam volna vele, de nem tettem. Leginkább azért, mert nem akartam, hogy megint lepisszegjen.

Nem csoda, hogy Meg csendes utazásra vágyott. Az elmúlt héten átverekedtük magunkat egy falka vad kentauron Kansasben, szembeszálltunk egy dühös éhségsszellemmel a Világ Legnagyobb Villájánál, ami egy szobor és a Missouri állambeli Springfieldben található (szelfizni már nem maradt időm), Kentuckyban pedig meglógtunk két kék drakón elől, akik többször is körbekergettek minket a Churchill Downs lóversenypályán. Mindezek után egy öltönyös, kétfejű kígyó igazán nem adhatott okot a riadalomra. Egyelőre legalábbis nem piszkált minket.

Próbáltam megnyugodni.

Meg a magazinjába temetkezett, a városi kertészkedésről szóló cikk teljesen megbabonázta. Ifjú társnőm sokat nőtt, mióta megismertem, de még mindig elég tömzsi volt ahhoz, hogy magas szárú, piros tornacsukába bújtatott lábát kényelmesen feltehesse az előtte lévő ülés támlájára. Ez persze egyedül *neki* volt kényelmes, nekem vagy a többi utasnak egy csöppet sem. Meg a lóversenypálya óta nem vette le a cipőjét, ami látványra és szagra is olyan volt, mintha egy ló hátsójából húzták volna ki.

Legalább a szakadt, zöld ruháját lecserélte valami gagyi farmerre meg egy zöld VNICORNES IMPERANT! pólóra, amit még a Jupiter Tábor ajándékboltjában vett. A bubi-frizurája lenőtt, az állán méretes pattanás vöröslött. Már nem úgy nézett ki, mint egy óvadás. Majdnem annyi idősenek tűnt, mint amennyi volt: egy hatodikos lánynak, aki nemsokára belép a pokol pubertás nevű bugyrába.

Ezt a megállapítást nem osztottam meg vele. Egyrészt a saját pattanásaimmel is épp eleget nyűglődtem. Másrészt Meg a gazdámként simán megparancsolhatja, hogy ugorjak ki az ablakon, és akkor kénytelen lettem volna engedelmeskedni.

A vonat Washington külvárosában zakatolt. A lemenő nap úgy villogott az épületek között, akár egy régi filmvetítő gép lámpája. Csodálatos napszak ez: egy valamirevaló napisten ilyenkor már rég letette a munkát, és éppen az istállóba tart, hogy leparkolja a szekérét, aztán visszaronnyoljon a palotájába, és egy pohár nektár meg néhány tucat odaadó nimfa társaságában megtekintse Az *Olimposz igazi istennői* legújabb évadát.

Hát, ez most kimaradt. Nekem csak egy nyikorgó vonatülés jutott, és órákig bámulhattam Meg sajtuszagú cipőjét.

A kocsi túlsó végében az amfiszbéna még egyetlen fenyegető mozdulatot sem tett... hacsak az, hogy valaki eldobható műanyag palackból issza a vizet, nem számít agressziónak.

De akkor miért állnak égne a nyakszőreim?

A légzésem felgyorsult. Úgy éreztem, csapdába estem az ablak melletti ülésen.

Talán csak az idegesített, ami New Yorkban várt ránk. Már hat hónapja raboskodtam ebben a nyomorult halandó porhüvelyben, és közeledett a végjáték.

Meggel keresztbe-kasul bejártuk az Egyesült Államokat. Ősi orákulumokat szabadítottunk fel, szörnyek légióit győztük le, és zokszó nélkül túrtuk az amerikai tömegközlekedés

mérhetetlen borzalmait. Végül, annyi tragédia után, a Jupiter Táborban győzelmet arattunk a Triumvirátus két gonosz császára, Commodus és Caligula fölött.

De a legrosszabb még hátravolt.

Visszaindultunk oda, ahol az összes gondunk kezdődött: Manhattanbe, Néró Claudius Caesar, Meg bántalmazó mostohaapjának és a legkevésbé kedvelt lantosomnak a bázi-sára. Még ha valahogy sikerül is legyőznünk őt, tűnődtem magamban, a háttérben egy még hatalmasabb fenyegetés leselkedett ránk: Püthón, az ősellenségem, aki úgy költözött be az én szent Delphoi jósdámba, mintha az csak valami ócska kis Airbnb lenne.

A következő pár napban vagy legyőzöm az ellenséget, és visszaváltozom Apollón istenné (feltéve, hogy apám, Zeusz is rábólint a dologra), vagy meghalok. Így vagy úgy, de a Lester Papadopoulosként tengetett életem a végéhez közeledik.

Talán érthető, miért voltam kissé zaklatott...

Próbáltam a gyönyörű naplementére összpontosítani. A kivitelezhetetlen teendőlistám vagy a tizenhatos sorban ülő kétfejű kígyó helyett.

Philadelphiáig ki is bírtam idegösszeomlás nélkül. De mire kigördültünk a Harmincadik utcai állomásról, két dolog egészen világossá vált: 1) az amfiszbéna nem szállt le a vonatról, tehát valószínűleg mégsem egyszerű ingázó, és 2) a vészradarom minden eddiginél erősebben csipogott.

Úgy éreztem, becserkésztek. Mintha hangyák nyüzsögtek volna rajtam, pont úgy, mint amikor Artemisszel és a Vadászokkal bújócskáztam az erdőben, és vártam, hogy a többiek mikor rontanak rám a bozótosból a nyilaikkal. A nővérem és én akkor még fiatal istenségek voltunk, és rettentően élveztük az ilyen gyerekes izgalmakat.

Lopva az amfiszbénára sandítottam, és majdnem kiugrottam a farmeromból. A lény engem bámult a négy sárga szemével, talán még... világítottak is? Jaj, csak ezt ne! A világító szem mindig rosszat jelent.

– Engedj ki! – mondtam Megnek.

– Pszt!

– De a kígyó! Meg akarom nézni. Világít a szeme!

Meg hunyorogva nézett Kígyó úrra.

– Nem is! Legfeljebb *csillog*. Az a dög amúgy is csak ücsörög.

– Az lehet, de elég gyanúsán teszi!

A mögöttünk ülő utas ránk pisszegett. Meg felvonta a szemöldökét. *Én megmondtam.*

Duzzogva mutattam a közlekedőfolyosóra.

Meg a szemét forgatva kicsomagolta magát a selyemgubószerű pozícióból, és nagy kegyesen kiengedett.

– De ne verekedj! – parancsolt rám.

Remek! Most meg kell várnom, amíg a szörny támad rám, és csak utána védhetem meg magam.

Megálltam az ülések közti folyosón, és vártam, hogy a vér visszatérjen a zsibbadt lábamba. Bárki találta is ki az emberi keringési rendszert, pocsék munkát végzett.

Az amfiszbéna nem mozdult. A szemét továbbra is rám szegezte. Mintha valamiféle transzban lett volna. Talán erőt gyűjtött egy mindent elsöprő támadáshoz. Az amfiszbénák vajon képesek ilyesmire?

Átfésültem az emlékezetemet, a helyzetre vonatkozó tények után kutattam, de alig találtam valamit. Plinius, római író, azt állította, hogy a nyakon viselt élő amfiszbéna garantálja a teherbeesést. (Nem túl hasznos információ.) A bőre vonzóvá teszi az embert a lehetséges partnerek számára. (Hmm. Nem, ez sem jó.) A feje mérget köphet. Aha! Ez lesz az! A szörnyeteg épp arra készült, hogy két szájjal mérget okádjon a vonat utasaira!

Mitévő legyek...?

Bár néha képes voltam megvillantani isteni erőmet és ügyességemet, nem alapozhattam arra, hogy pont a megfelelő pillanatban táltosodom meg. Az idő nagy részében még mindig csak egy szárnalmas tizenhét éves kölyök voltam.

Az íjamat és a tegezemet azért levehetném a csomagtartóról. Nem ártana felfegyverkezni. Így viszont felfedném az ellenséges szándékaimat. Meg valószínűleg leszidna, hogy túlreagálom a dolgot. (Bocs, Meg, de azok a szemek nem csillognak, hanem *világítanak*.)

Bárcsak elrejthetnék egy kisebb fegyvert a pólómban! Mondjuk egy tört. Miért nem én vagyok a török istene?

Végül úgy döntöttem, hogy elindulok a folyosón, mintha csak a mosdóba tartanék. Ha az amfiszbéna rám támad, síkítok. Remélhetőleg Meg annyi időre azért hajlandó letenni az újságját, hogy a megmentésemre siessen. És így legalább kikényszeríthetem az elkerülhetetlen összezcapást. Ha viszont a kígyó nem mozdul rám, nos, akkor talán tényleg ártalmatlan. Akkor bemegyek a mosdóba, mert tényleg pisilnem kell.

A bizsergő lábaim folyton összeakadtak, amitől nem tűntem túl „lazának”. Már éppen azon voltam, hogy szórakozottan füttyörészni kezdek, amikor eszembe jutott Meg és a pisszegés.

Négysornyira voltam a szörnyetegtől. A szívem hevesen kalapált. A kígyó szemei határozottan világítottak, és határozottan rám szegeződtek. A szörny még egy hüllőhöz képest is természetellenes mozdulatlanságba dermedve ült.

Már csak két sor. A remegő állam és a verejtékben fürdő arcom miatt nehéz volt közömbösséget színlelni. Az amfiszbéna ruházata drágának és jól szabottnak tűnt. Óriáskígyó lévén valószínűleg kicsi lett volna rá a konfekcióöltöny. Csillogó barnássárga, rombuszmintás bőre nem egyszerű kiegészítőnek tűnt, amit valaki azért aggat magára, hogy vonzóbbnak tűnjön a társkereső alkalmazásokban, hacsak nem boákkal akar randizni.

Amikor az amfiszbéna lecsapott rám, azt hittem, felkésültem a támadásra.

De tévedtem. A lény hihetetlen gyorsasággal vetette rám magát, és a hamis bal karjából font lasszóval elkapta a

csuklómat. Meglepetésemben még sikítani is elfelejtettem. Ha a kígyó meg akart volna ölni, már halott lennék.

Ő azonban egyszerűen szorosabbra fogta a hurkot, hogy ne tudjak továbbmenni, és úgy kapaszkodott belém, mintha fuldokolna.

Halk, dupla sziszegése a csontvelőig hatolt:

*„Hádész fia! Barlanglakók népe
Lesz, ki végigvezet majd a titkos tájon,
És sorsotok fonalát Néró veszi kézbe.”¹*

Majd, amilyen hirtelen megragadott, olyan hirtelen el is engedett. Az izmok úgy hullámoztak a testén, mintha gyönyögzve forrásnak indulna. Kihúzta magát, a nyaka megnyúlt, a feje pedig majdnem egy szintbe került az enyémmel. A szeméből eltűnt a tüzes izzás.

– Mit történt velem...? – A bal feje a jobb fejére nézett. – Hát ez...? – A jobb fejéről is hasonló értetlenség sugárzott. A lény rám meredt: – Ki maga...? Jaj, már túlmentünk Baltimore-on? A feleségem megöl!

Döbbenetemben mukkanni sem mertem.

Ezek a sorok... Felismertem a versmértéket. Az amfiszbéna profetikus üzenetet közvetített. Rájöttem, hogy a szörny valójában csak egy hétköznapi ingázó, aki a sors szélsége folytán egy külső erő befolyása alá került, mert... Hát persze! Mert kígyó. Ősidők óta a kígyók közvetítik a föld bölcsességét, hiszen a föld alatt élnek. Egy óriáskígyó különösen érzékeny a jóslatokra.

Nem tudtam, mitévő legyek. Kérjek bocsánatot a lénytől a kellemetlenségekért? Adjak neki borraivalót? És ha nem ő a fenyegetés, ami beindította a vészjelző radaromat, akkor mégis ki lehetett?

¹ Dési András György fordítása.

Végül megmenekültem a kínos beszélgetéstől, és az amfiszbéna is megmenekült a felesége bosszújától, mert két nyílpuskavessző repült át a kocsin, és a hátsó falhoz szegezte szegény kigyó nyakát.

Felsikoltottam. Több közeli utas is lepisszegett.

Az amfiszbéna sárga porrá hamvadt, nem maradt utána más, csak a jól szabott öltönye.

Lassan felemeltem a kezemet, és úgy fordultam meg, mintha aknák hevernének a lábam alatt. Azt vártam, mikor lyuggatják át az én mellkasomat is. A támadóm remekül célzott, kizártnak tartottam, hogy kitérhetnék előle. A legjobb, amit tehetek, gondoltam magamban, hogy ártalmatlannak mutakozom. Ebben jó vagyok.

A kocsi túlsó végében két ormótlan alak állt. Az egyik – a szakállából, a borzas, gyöngyökkel díszített hajából, a bőrpáncéljából, a birodalmi arany lábszár- és mellvértjéből ítélve – egy germán lehetett. Nem ismertem fel, de sok társával volt már dolgom. Kétség sem férhetett hozzá, hogy ki nek dolgozik. Néró emberei rajtunk ütöttek.

Meg a helyén ült, kezében a két arany varázskardjával, de a germán a nyakához szegezte széles pengéjének élet, ezzel jelezve, hogy maradjon nyugton.

A nyílpuskát egy nő kezelte. Ő még a társánál is magasabb és testesebb volt, és kalauzruhát viselt, ami persze senkit sem tévesztett meg... a vonaton ülő összes halandót kivéve, akik pillantásra sem méltatták az újonnan érkezetteket. A kalauzsapka alatt is jól látszott, hogy a lövész halántékát simára borotválták, a közepén húzódó barna taréj pedig vastag fonatként lógott a vállára. Izmos karja szinte szétfeszítette a rövid ujjú blúzá, félő volt, hogy a vállpánt és a névtábla is bármelyik pillanatban lepattanthat róla. A nő karját egymásba fonódó, kör alakú tetoválások borították, a nyakán pedig vastag csavart arany nyaklánc csillogott.

Még ilyet! Ez egy gall! A felismerés hatására a gyomrom jéggá dermedt. A Római Köztársaság idején a gallok még a germánoknál is rettegettebb népnek számítottak.

A nő máris újrátöltötte, majd a fejemre szegezte a kettős számszerűjét. Az övén mindenféle fegyverek lógtak: egy gladius, egy bunkósbot és egy tör. Tör, *naná!*

A szemét végig rajtam tartva kurta mozdulatot tett az állával, ami a *Gyere ide, vagy lelőlek!* egyetemes megfelelője.

Gyorsan átgondoltam, mennyi az esélye annak, hogy lendületből leteperem az ellenséget, mielőtt az kinyírna minket. Nulla. És annak, hogy az ülés mögé bújva nézem, ahogy Meg elintézi őket? Kicsit több, de nem számottevően.

Remegő térddel indultam el az ülések között. A halandó utasok morcosan nézték, ahogy elhaladok mellettük. Ha jól sejtem, azt hitték, hogy a sikolyommal megzavartam a kócsi csendjét, és a kalauz magához rendelt egy kis fejmosásra. Az már nem tűnt fel nekik, hogy a kalauz egy számszerűjjal hadonászik, és az előbb purcantott ki egy kétfejű kígyót.

Az ülésemhez érve Megre pillantottam, részben hogy megbizonyosodjak róla, a társnőm épségben van-e, részben pedig azért, mert kíváncsi voltam, miért nem támadt rá a betolakodókra. Egy torokhoz szegezett kard általában nem szokta elriasztani.

Meg döbbenten meredt a gall nőre.

– Luguselwa?

A nő kurtán bólintott, amiből két szörnyű dolog is következtetett. Egy: Meg ismeri a nőt. Kettő: a nő neve Luguselwa. Amikor a gall végigmérte Meget, mintha kissé enyhült volna a szeméből sugárzó vadság, és a *most mindenkit megölök* helyett *nemsokára mindenkit megölök*-re szelídült.

– Igen, Kismagonc – válaszolta a gall. – Most pedig tedd el szépen a fegyvereidet, különben Günther kénytelen lesz levágni a fejedet.



2.

Süti vacsira?

Lester köszöni, nem kér.

Pisi lesz. Na, csá!

A KARDFORGATÓ ELRAGADTATOTTAN NÉZETT.

– Levágjam a fejét?

A neve – GÜNTHER – külön kis kitűzőn fityegett a pán-célja fölött: egyedül ennyi engedményt tett a vasutas álruhával kapcsolatban.

– Még ne! – Luguselwa ránk szegezte a tekintetét. – Mint látjátok, Günther imád embereket lefejezni, úgyhogy tart-sátok magatokat a játékszabályokhoz! Gyertek...

– Lu! – kiáltotta Meg. – Miért?

Amikor a fájdalmát kellett kifejezésre juttatnia, Meg egészen más hangot ütött meg, mint egyébként. Hallottam, hogyan siratja a meghalt barátainkat. Hallottam, hogyan beszél az apja meggyilkolásáról. Hallottam, hogyan gyalázza a nevelőapját, Nérót, aki megölte a vér szerinti apját, őt pedig éveken át lelki terrorban tartotta.

Luguselwánál azonban egészen más hangnemet alkalmazott. Úgy viselkedett, mintha a legjobb barátnője épp most darabolta volna fel a kedvenc babáját, minden különösebb ok vagy előzetes figyelmeztetés nélkül. Sértettség, zavar, elképedés áradt a szavaiból, mintha megaláztatásokkal teli életében ez lenne az az egy csapás, amire végképp nem számított.

Lu álla megfeszült. A halántékán kidudorodtak az erek. Nem tudtam megállapítani, hogy dühös-e, büntudata van, vagy épp a szelídebb arcát mutatja.

– Emlékszel, mit tanítottam neked a kötelességről, Kis-magonc?

Meg fojtott zokogást hallatott.

– Emlékszel? – kérdezte Lu, most már valamivel élesebb hangon.

– Igen – suttogta Meg.

– Akkor szedd össze a holmidat, és gyere velünk!

Lu eltolta Günther kardját Meg nyakától.

– Pfff! – morogta a nagydarab férfi, ami germánul valószínűleg azt jelenthette, hogy: *Hát már ennyi örömöm sem lehet az életben?*

Meg zavartan felállt, és felemelte a felső csomagtartó ajtaját. Nem értettem, miért engedelmeskedik ilyen passzívan Luguselwa parancsainak. Szorultabb helyzetekből is kivágtuk már magunkat. Ki ez a nő?

– Ennyi? – suttogtam, amikor Meg a kezembe nyomta a hátizsákomat. – Megadjuk magunkat?

– Lester – dünnyögte Meg –, tedd, amit mondok!

A vállamra kanyarítottam a tatyómat, az íjamat és a tegezemet. Meg a derekára csatolta a kertészövét. Luguselwát és Günthert látszólag hidegen hagyta, hogy mind a ketten felfegyverezzük magunkat: én nyilakkal, Meg pedig bőséges mennyiségű háztáji zöldségmaggal. Miközben felszedelőzködtünk, a halandó utasok bosszús pillantásokat vetettek ránk, de senki sem piszegett ránk, talán mert nem akarták feldühíteni a két nagydarab kalauzt, akik kíkísértek minket.

– Erre! – mondta Lu, és a nyílpuskájával a mögötte lévő kijárat felé mutatott. – A többiek már várnak.

A többiek?

Nem akartam még több gallal vagy Güntherrel találkozni, Meg azonban engedelmes birkaként követte Luguselwát a

dupla plexiajton át. Én voltam a harmadik a sorban, Günther pedig mögöttem jött, és miközben a nyakamba lihegett, alighanem azon elmélkedett, milyen könnyen elválaszthatná a fejemet a testemtől.

A vasúti kocsit folyosó kötötte össze a következővel: egy hangosan zötykölődő folyosó, mindkét végén automata két-szárnyú ajtókkal, egy szekrény méretű mellékhelyiséggel az egyik sarokban, és külső ajtókkal a bal és a jobb oldalon. Fontolóra vettem, hogy kivetem magam a vonatból, és a jó szerencsére bízom a sorsom, de attól tartottam, hogy a legjobb esetben is a földbe csapódok és meghalok. Odakint kormosötét volt. A lábam alatti hullámos acéllemezek dübörgéséből ítélve a vonat több mint százhatvan kilométer per óra sebességgel roboghatott.

A távoli plexiajtonkon keresztül megpillantottam a büfékocsit: a komor kiszolgálópultot, a boksok sorát és az odabent hemzsegó vagy fél tucat nagydarab férfit. Még több germán. Ebből semmi jó nem sülni ki. Ha Meggel el akarunk menekülni, ez az utolsó esélyünk.

Ami előtt bármiféle kétségbeesett lépésre szánhattam volna magam, Luguselwa hirtelen megállt a büfékocsi ajtaja előtt. Szembefordult velünk.

– Günther – csattant fel –, nézd meg a mosdót, nem szivárgott-e be valaki!

Úgy tűnt, Günther legalább annyira meglepődött, mint én: vagy nem értette, mire ez a nagy felhajtás, vagy fogalma sem volt róla, miféle beszivárgókat keressen.

Kíváncsi voltam, miért ilyen paranoiás Luguselwa. Talán attól fél, hogy egy légiónyi félisten rejtőzik a mosdóban arra várva, hogy hirtelen előugorjon, és a megmentésünkre siesen? Vagy hozzám hasonlóan egyszer ő is rányitott egy trónoló küklopszra, és azóta nem bízik a nyilvános vécékben?

– Pfff! – mormolta Günther rövid tanakodás után, és a mosdóhoz lépett.

Alighogy a germán bedugta a fejét az ajtón, Lu jelentőségteljes pillantást vetett ránk.

– Amikor a New York-i alagútba érünk – mondta –, mind a ketten kikéredzkedtek pisilni!

Sok ostoba parancsot hallottam már földi tartózkodásom során, főleg Meg szájából, de ez tényleg mindennek a leg-alja volt.

– Hát, nekem már most ki kéne mennem – feleltem.

– Akkor tartsd vissza! – förmedt rám Lu.

Megre pillantottam, hogy lássam, legalább ő képen van-e, a társnőm azonban morózus arckifejezéssel bámulta a padlót.

Végül Günther is előkerült a bilijárórból.

– Senki.

Szegényke! Lehet, hogy nem a klotyóban, hanem a saját nadrágjában kellett volna beszivárgókat keresnie.

– Rendben – mondta Lu. – Gyerünk!

Azzal beteretelt minket a büfékocsiba. Egyszerre hat germán fordult hátra és bámult ránk. Péksüteményt és kávécsészét szorongattak húsos mancsukban. Barbárok! Ki eszik péksüteményt éjnek évadján? A harcosok Güntherhez hasonlóan bőr- és aranypáncélt viseltek, ám ügyesen vasúti dolgozónak álcázták magukat a kitűzőikkel. Az egyikük, AEDELBEORT (ez volt az legeslegnépszerűbb germán fiúnév i. e. 162-ben), egy általam nem ismert nyelven vakantott rá Luguselwára. Lu ugyanezen a nyelven válaszolt. Úgy tűnt, kielégítő választ adott, mert a harcosok ismét a kávénak és a péksüteményeknek szentelték a figyelmüket. Günther is csatlakozott hozzájuk, és azon füstölgött, milyen nehéz lefejezhető ellenséget találni.

– Üljetek le oda! – parancsolt ránk Lu egy ablak melletti boksza mutatva.

Meg komoran csúszott be az asztalhoz. Én vele szemben helyezkedtem el, és magam mellé támasztottam az íjamat,

a tegezemet meg a hátizsákomat. Lu hallótávolságon belül állt, hátha összebeszélünk, és új menekülési tervet eszelünk ki. Emiatt igazán nem kellett aggódnia. Meg továbbra sem nézett a szemembe.

Azon tűnődtem, vajon ki lehet ez a Luguselwa, és milyen kapcsolat fűzi Meghez. A hónapok óta tartó utazásunk során Meg egyszer sem említette őt. Ez volt a legnyugtalanítóbb az egészben. Nem azt sugallta, hogy Lu csak egy jelentéktelen figura, sokkal inkább azt a gyanút keltette bennem, hogy nagyon is fontos személy.

És miért pont egy gallt küldtek ránk? A gallok szokatlan jelenségnek számítottak Néró Rómájában. Mire Néró császár lett, a legtöbbjüket meghódították és erőszakkal „civilizálták”. Azokat, akik továbbra is tetováltatták magukat, gall nyakláncot viseltek és a régi szokások szerint éltek, Bretagne peremére szorították vagy a Brit-szigetekre kényszerítették. A Luguselwa név... A gall nyelvtudásom elég gyatra, de ha jól tudom, azt jelenti, hogy *Lugus isten szerelmese*. Megborzongtam. A kelta istenségek fura és erőszakos egy bagázs!

Egyelőre túlságosan zavarodott voltam ahhoz, hogy megoldjam a Lu-rejtélyt. Folyton arra a szegény amfiszbénára gondoltam, akit Lu megölt: az ártalmatlan szörny-ingázóra, aki már soha nem ér haza a feleségéhez, mert egy jó kesztyűs bábót csinált belőle.

A kigyó üzenete is megrázott. Egy tercina volt, hasonló, mint amit a Jupiter Táborban hallottunk:

*Zeusz isten fia! Még egy próba vár most:
Ketten lépjetek be Néró rejtekébe,
A rabló fenevadtól vedd vissza a várost.*

Igen, kívülről fújtam azt a nyavalyás verset!

Most már a második utasítást is megkaptuk, ami egyértelműen az előző folytatása volt, hiszen az első és a harmadik

sor rímelt arra, hogy *rejtekebe*. Ez az ostoba Dante meg az ostoba ötlete a soha véget nem érő versszerkezetre!

*„Hádész fia! Barlanglakók népe
Lesz, ki végigvezet majd a titkos tájon,
És sorsotok fonalát Néró veszi kézbe.”²*

Hádész egyik fiát én is ismertem. Nico di Angelo. Majdnem biztosra vettem, hogy még mindig a Long Island-i Félvér Táborban lakik. Ha valahogy el is jutna arra a titkos tájra, hogyan tudassa velünk, amikor itt dekkolunk a vonaton? Arról meg gőzöm sem volt, hogy Nico milyen „barlanglakókat” ismerhet.

Az új versszak utolsó sora nettó kegyetlenség volt. Jelenleg is Néró emberei vettek körül minket, így a sorsunk fonala természetesen a császár kezében volt. Reménykedtem, hogy több van ebben a sorban, mint elsőre hinnénk, és a végkifejlet pozitív lesz... Lu talán ezért utasított minket, hogy menjünk el végére, amikor beérünk a New York-i alagútba. Lu ellenséges arc kifejezését és hét, koffeines cukor-mámorban lebegő germán haverját elnézve azonban semmi okom nem volt az optimizmusra.

Idegesen ficámkoltam a helyemen. Ó, *miért* kellett a végére gondolnom? Most már nagyon ki kellett mennem!

Odakint New Jersey kivilágított óriásplakátjai suhantak el mellettünk: autókereskedések hirdettek rajtuk, amik hasznavehetetlen sportkocsikat árulnak; ügyvédek, akik perbe fogják a többi sofőrt, ha összetöröd a sportkocsit; kaszinók, ahol eljátszhatod a kártérítési pereken nyert pénzt. Az élet nagy körforgása.

Elhagytuk a Newarki repülőtér megállóját. Végso két-ségbeesésemben már azt fontolgattam, hogy egyedül lógok meg. *Newarkban*.

² Dési András György fordítása.

Meg azonban a helyén maradt, így hát én sem mozdultam.

Mindjárt a New York-i alagúthoz érünk. Pisiszünet helyett talán felléphetnénk a fogvatartóink ellen...

Lu mintha olvasott volna a gondolataimban.

– Jó, hogy megadtátok magatokat. Nérónak csak ezen a vonaton három másik, az enyémhez hasonló csapata van. Minden útvonalat, minden vonatot, buszt és Manhattanbe tartó járatot megfigyelünk. Ne feledjétek, a delphoi jósdá is Néró oldalán áll! Néró tudta, hogy ma este érkeztek. Sehogy sem juthattatok volna be a városba.

Kösz a biztatást, Luguselwa! Szóval Néró a szövetségese, Püthón segítségével fürkészi a jövőt, és a saját szent orákulumomat használja fel *ellenem*... Kemény!

Meg azonban hirtelen felélénkült, mintha Lu szavai reményre adnának okot.

– És hogyhogy pont *te* találtál ránk, Lu? Egyszerű mázli?

Lu megfeszítette a bicepszét, és a bőrén hullámsani kezdtek a tetkók. Egészen elszédültem a kelta körök kavargó örvénye láttán.

– Ismerlek, Kismagonc – felelte. – Tudtam, hol keresselek. Ez nem mázli kérdése volt.

Több szerencseisten is eszembe jutott, aki nem értene egyet ezzel a kijelentéssel, de nem vitatkoztam. A fogság elvette a kedvemet a csevegéstől.

Lu a társai felé fordult.

– Amikor a Penn Stationre érünk, átadjuk a foglyainkat a kísérőcsapatnak. Nem akarok kalamajkát. Senki sem öli meg a lányt vagy az istent, csak ha feltétlenül szükséges.

– Most még nem az? – érdeklődött Günther.

– Nem – válaszolta Lu. – A princepsnek tervei vannak velük. Élve akarja őket.

A *princeps*. A szám keserűbb volt, mint a kávé, amit a büfékocsiban árultak. Nem úgy terveztem, hogy a bejárati ajtón bevonulva szállok szembe Néróval.

Az egyik pillanatban még New Jersey raktárépületekkel és dokkokkal pötytyözött pusztaságain dübörögtünk. A következő pillanatban azonban a kocsi sötétbe borult, és beléptünk az alagútba, ami a Hudson folyó alatt vezetett. Egy torz mikrofonhang közölte velünk, hogy a következő megálló a Penn Station.

– Pisilnem kell! – jelentette ki Meg.

Döbbsen bámultam rá. Ez *képes* engedelmeskedni Lu hülye parancsának? A gall nő elfogott minket, és megölt egy ártatlan kétfejű kígyót. Miért bízánk meg benne?

Meg teljes erőből a lábfejemre taposott.

– Jaj! – cincogtam. – Nekem is pisilnem kell.

Én legalább igazat mondtam.

– Tartsátok vissza! – morogta Günther.

– De már *nagyon* kell! – bizonygatta egy helyben szökdécselve Meg.

Lu felsóhajtott. Az elkeseredettsége cseppet sem tűnt megjátszottnak.

– Jó. – Az osztagához fordult. – Majd én kikísérem őket. Ti maradjatok itt, és készüljétek a leszállásra!

Egyik germán sem ellenkezett. Valószínűleg mind hallották Günther sirárait a biliórjáratról. A szájukba tömték a péksüti maradványait, és szedelőzködni kezdtek, miközben Meggel kipréseltük magunkat a bokszból.

– A cuccod! – emlékeztetett Lu.

Bambán pislogtam. Ja, persze! Íj és tegez nélkül mosdóba menni? Micsoda felelőtlenség! Magamhoz vettem a holmit.

Lu kiterelt minket a folyosóra. Miután a kétszárnyú ajtó becsukódott mögötte, felmordult:

– *Most!*

Meg a némakocsi felé iramodott.

– Hé! – Lu félrelékött az útból, majd némi szünet után azt mormolta: – Torlaszold el az ajtót! Kapcsold szét a kocsikat!

Azzal Meg után rohant.

Hogy *micsoda*?

Lu kezében két görbe kard villant fel. Várjunk csak: ezek Meg kardjai? Nem. A folyosó végéhez érve Meg szembefordult Luguselwával, megidézte a saját pengéit, és a két nő démonként küzdött egymással. Tehát mind a ketten *dima-chaerusok*, akik fehér hollónak számítanak a gladiátorok között? Ez azt jelenti, hogy... De ezen már nem volt időm elgondolkodni.

A germánok óbégatva tülekedtek mögöttem. Tudtam, hogy bármelyik pillanatban rám törhetik az ajtót.

Nem értettem, mi történik pontosan, de végül az merült fel az ostoba, lassú, halandó agyamban, hogy talán – de csak talán – Lu segíteni akar nekünk. Ha nem torlaszolom el az ajtókat, ahogy kérte, hét dühös, ragacsos ujjú barbár fog ránk rontani.

A kétszárnyú ajtó tövéhez ékeltem a lábfejemet. Kilincs nem volt. Tenyeremet a panelekre szorítva igyekeztem zárva tartani az ajtót.

Günther teljes sebességgel nekiszaladt az ajtónak, de úgy, hogy a becsapódás erejétől majdnem kiugrott az állkapcsom. Már a többi germán is mögötte tornyosult. Egyedül abban bízhattam, hogy a germánok a szűk mozgástér miatt nehezen tudják egyesíteni az erejüket, mivel nincs stratégiai érzékük. Ahelyett, hogy közös erővel szétfeszítették volna az ajtót, türelmetlenül lökdösték és taszigálták egymást, Günther arcát használva faltörő kosnak.

A hátam mögött Lu és Meg örült csörgések közepette suhogtatta a pengéit.

– Jól van, Kismagonc! – mormolta Lu az orra alatt. – Ugye, emlékszel, mire tanítottalak? – Majd fennhangon így kiáltott: – Megöllek, te ostoba!

Elképzeltem, hogyan festhet mindez a plexiüveg túloldalán tolongó germánok szemszögéből: Lu, a bajtársuk, összetűzésbe keveredett egy szökött fogollyal, miközben én

megpróbálom visszatartani őket. Zsibbadt a kezem. Sajgott a karom és a mellizmom. Kétségbeesetten néztem körbe, hátha találok egy vészhelyzetre rendszeresített ajtózárat, de csak egy vészhelyzetre rendszeresített *nyitógombot* láttam. Mire mentem volna vele?

A vonat tovább dübörgött az alagútban. Becsléseim szerint már csak percek voltak hátra a Penn Stationig, ahol Néró „fogadóbizottsága” vár ránk. Nem akartam találkozni velük.

Kapcsold szét a kocsikat, mondta az imént Lu.

De hát hogyan, ha közben a folyosóajtót fogom? Nem vagyok én kocsirendező! Héphaisztosz a vonatfelelős.

Körülnéztem a folyosón. Legnagyobb döbbenetemre sehol sem találtam egy gondosan felcímkézett csatlakozót, ami lehetővé tette volna, hogy egy hétköznapi utas is szétkapcsolhassa a szerelvényt. Á, ezek a vasutasok!

És az ott? A padlón csuklópántos fémlapocskák sorakoztak: azt a célt szolgálták, hogy biztonságos járófelületet biztosítsanak az utasoknak, amikor a vonat összeviszsa kanyarog. Az egyik nyitva volt – talán Lu rugdalta ki –, felfedve az alatta húzódó csatlakozókat.

Még ha el is érném a nyílást, ami lehetetlenség, gondoltam magamban, kétlem, hogy lenne annyi erőm és kézügyességem, hogy lenyúljak a résbe, elvágjam a kábeleket, és felfeszítsem a bilincset. A padlólemezek közötti nyílás túl szűk volt, és a csatlakozó is mélyen lógott. A világ legjobb íjászának kellene lennem, hogy eltaláljam innen!

Ó! Várjunk csak...

A hét barbár súlya alatt meggörbülő ajtó a mellkasomhoz nyomódott. Egy fejsze pengéje ütötte át a fülem melletti gumiszigetelést. Őrületség lenne pont most elfordulni, hogy ki-
lőhessem azt a nyilat.

Jó, gondoltam hisztérikusan. Csináljuk!

Hogy időt nyerjek, előhúztam egy nyílveesszőt, és átdugtam a két ajtó közötti résen. Günther felüvöltött. Amíg a

germánok csoportja újrarendeződött, a nyomás is enyhült. Háta fordítottam a plexiüvegnek, egyik sarkamat az ajtók tövéhez ékeltem. Hosszasan babráltam az íjjal, de végül sikerült felajzanom.

Az új íjam isteni kaliberű fegyver volt a Jupiter Tábor páncélterméből. Az elmúlt hat hónapban az íjásztudásom drámai fejlődésnek indult. De ez akkor is szörnyű ötlet volt. Lehetetlen úgy célba löni, hogy az ember háttal áll egy kemény felületnek. Egyszerűen nem lehet rendesen hátrahúzni a húrt.

Ennek ellenére leadtam a lövést. A nyíl eltűnt a padlórésben, de még csak nem is súrolta a csatlakozókábelt.

– Egy perc múlva érkezés a Penn Stationre – recsegte a hangsbemondó. – Az ajtók a bal oldalon nyílnak.

– Idő van! – kiáltotta Lu.

Meg fejére célzott. Meg mély döféssel válaszolt, majdnem felnyársalva a gall nő combját.

Újabb lövést adtam le. A nyílhegy szikrázva pattant vissza a kapocsról, ám a vagonok továbbra is makacsul egymásba kapaszkodtak.

A germánok már az ajtókat döngették. Az egyik plexitábla kipattant a keretéből. Egy ököl nyúlt át rajta, és megragadta a pólómat.

Kétségbeesett sikollyal ugrottam el az ajtótól, és még egyszer utoljára, minden erőmet összeszedve, felajzottam az íjamat. A nyílvevő átvágta a kábeleket, majd a zárszerkezetbe csapódott. A csatlakozó reszketve-nyögve kioldódott.

Amikor a germánok beözönlöttek az átjáróba, átugrottam a kocsik közötti egyre táguló résen. Majdnem felnyársaltam magam Meg és Lu handzsárjain, de valahogy sikerült talajt érnem.

Megfordultam, és láttam, hogy a vonat többi része száztíz kilométer per órás sebességgel eltűnik a sötétben, miközben

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a hét germán elképedve bámul ránk, és nyomdafestéket nem tűrő sértéseket ordibál.

A szerelvény lecsatolt fele gurult még tizenöt métert, majd lelassult és megállt. Meg és Lu leeresztették a fegyvereiket. Egy bátor utas kidugta a fejét a némakocsiból, hogy megkérdezze, mi történt.

Lepisszegtem.

Lu dühösen meredt rám.

– Jól elszütyögted az időt, Lester! Iparkodjunk, mielőtt az embereim ránk találhatnak! A parancs most változott „élve elfogni”-ról „halál rájuk”-ra.